

[Hagen Hagensen]

sagkundskab, der som kollegium kan afgive fornuftige udtalelser, uanset om de måtte komme fra den ene eller den anden erhvervsgræn og have ting med fra deres gerning inden for de bestemte erhverv. Jeg vil derfor mene, at vi godt under udvalgsarbejdet kan finde frem til, hvorledes man kan få dette op at stå på en eller anden fornuftig måde.

Selv om ministeren har afvist at instituere et fast råd og den socialdemokratiske ordfører vel nærmest henviste til, at man godt ville være med til at nedsætte et bredt sammensat udvalg på enkeltområder, så tror jeg alligevel, det ville være muligt, at vi kunne finde frem til at få sammensat et organ, der i lighed med retsplejerådet og straffelovrådet kunne komme med råd og vejledning, også med impulser udefra, som kunne være nyttige i skattelovgivningen. Jeg skal senere gøre nogle enkelte bemærkninger om, at det ikke alene er lovgivningsområdet, men også den praksis, der udmøntes på grundlag af lovene, der kan være grund til at følge op gennem et sådant fast rådgivende organ.

Der er ingen tvivl om, at vor skattelovgivning er omfattende, og den er fulgt op af bekendtgørelser, cirkulærer og vejledninger, forretningsordener, og hvad ved jeg, i myriader bogstavelig talt. Hertil kommer en omfattende administrativ praksis og i de seneste årtier en efterhånden meget betydelig domspraksis. Dette sidste skyldes, at skatteyderne ikke har villet affinde sig med *fiscus*' og de administrative råds og nævns afgørelser, og med rette. Megen administrativ praksis har efter domstolsafgørelser måttet ændres. Det er urimeligt, at man skal gå domstolsvejen, ikke mindst fordi det er både tidrøvende og økonomisk belastende for borgeren at skulle føre retssager mod staten om skatteforhold, som burde være klare og forståelige for skatteborgerne. Tilmed giver den forvaltningspraksis, der har været, eller måske manglende tilkendegivelser fra forvaltningen usikkerhed og tvivl. Ingen kan vide sig sikker.

Der tiltrænges en skattekodeks i stedet for de regelsæt, vi har, hvor lap på lap, som det allerede er sagt, er sat på hinanden, således at de grundlæggende bestemmelser og principper næsten eller fuldstændig er skjult. Der trænges til afklaring og oprydning i det, man kalder for skattejunglen. Det er ikke spørgsmålet om fradrag, jeg tænker på i denne forbindelse, men hele det skatteregelsæt, som vi

nu har. Det er klare og grundlæggende, oplysende og vejledende principper, der er behov for. Et egentligt nyt og tidssvarende, forenklet skatteregelsæt ser nok ikke dagens lys i overskuelig tid. Derfor må der gås andre veje for at tilvejebringe en for borgerne og for erhvervslivet og for resten også for skatteforvaltningen acceptabel ordning af tilstandene på beskatningsområdet.

Et skattelovråd kan bruges hertil, hvis det får den rette sammensætning. Vort forslag er på linje med, hvad der fra Advokatrådets og Foreningen af Statsautoriserede Revisorer side skete henvendelse om til skatteministerens forgænger i fjor.

Skattelovrådet skal have kyndige og praktiske personer med skattekundskab som deltagere. I første række skal de hentes fra erhvervslivets rådgivere på skatteområdet. Det er nok i meget vid udstrækning revisorer og sagførere og andre, der er konsulenter og rådgivere, som kommer på tale.

Skattelovrådet skal bl.a. som retsplejerådet og straffelovrådet følge udviklingen og oplyse både ministre og folketing om, hvad der tiltrænges for at skabe klarhed og hensigtsmæssighed på skattelovområdet. Det kan i denne forbindelse overvejes, om der kan indføres regler for bindende forhåndsbesked i konkrete sager, der giver skatteyderne anledning til tvivl.

Skattelovrådet må også se på straffe- og sanktionsområdet inden for beskatningen. Det synes at være ude af trit med det, der er rimeligt. Professor Thøger Nielsen har peget på det i sin oplysende og grundige artikel i Berlingske Tidende fra den 7. december i fjor, som han kalder for skattestraffesyndromet. Thøger Nielsen peger så rigtigt på, at skatteforvaltningen bør virke gennem forebyggelse fremfor gennem straffeekspeditioner. Jeg vil gerne understrege, at det bør være lovgiveres og skattemyndigheders opgave at forebygge og vejlede fremfor at straffe. Vore ordinære domstole har for mig at se i en række tilfælde en rimeligere strafudmåling for skattelovsovertrædelser end de bøde-sanktioner, som skatteforvaltningsorganer får skatteydere til at indgå på i stedet for at søge en retslig afgørelse. Den er bekostelig, og den er forbundet med offentlighed – forhold, som ofte kan være belastende.

Både af hensyn til retssikkerheden og for at imødegå den mere eller mindre latente